

Phật nói
KINH PHÁP HOA TAM MUỘI

Đời Lưu Tống, Sa-môn Trí Nghiêm, dịch chữ Hán
Nguyên Hiễn, dịch tiếng Việt

Phật ở trong núi Kì-xà-quật, thành La-duyệt-kì cùng chư tôn đệ tử một ngàn hai trăm năm mươi Tì-kheo, bảy vạn ba ngàn Bồ-tát, các Đế Thích, Phạm thiên không thể tính kể từ mười phương tụ hội về, tất cả đều có thần thông vi diệu. Lại có hằng sa chư thiên, người, cùng chư Bồ-tát từ phương khác. Như vậy trăm ngàn ức hằng sa đều tụ hội trước Phật.

Bấy giờ Xá-lợi-phất, Tu-bồ-đề cùng chư tôn Bồ-tát trong lòng sinh nghi, nghĩ rằng vì nhân duyên gì các vị thượng nhân đều tập họp về đây. Có điềm lành tốt gì đây. Các đệ tử sinh nghi quỳ thẳng làm lễ muốn thưa hỏi Phật.

Bấy giờ Phật đã phóng vô số hào quang, từ miệng phát ra ngàn ức ức dần dần chiếu sáng khắp hư không, xa đến hằng sa quốc độ. Rồi mặt đất chấn động, ánh sáng tắt, tức thì không thấy thân tướng Phật nữa. Đại chúng kinh ngạc cùng bàn nhau tự nghĩ không biết Tam-muội của Phật đã đi về đâu. Rồi liền trở lại nhập định tìm đến chỗ Phật.

Trong pháp hội có Bồ-tát tên Tuệ Tướng liền bảo : Hay lắm ! Hay lắm ! Nay các hiền giả suy nghĩ không biết Tam-muội của Phật đã đi về đâu. Chốc nữa vua, hoàng hậu, thái tử, công chúa và các cung nữ phu nhân nước La-duyệt, ba vạn hai ngàn người đều đến vào núi cũng sẽ không trông thấy Phật.

Lại có Bồ-tát Bất Tướng hỏi : Vua làm gì mà mang quân tùy tùng đông thế ? Vua tên Biện Thông đáp : Thấy hào quang Phật nên đến đây. Vương nữ tên Lợi Hạnh

bèn hỏi Bồ-tát Phật nay đang ở phương nào. Đáp đã tìm nhưng không biết ở đâu. Vương nữ nói : Khanh là người thần thông đệ nhất của Phật phải biết Phật ở đâu chứ ! Bồ-tát đáp : Xin ngồi tạm chốc lát.

Đất liền rung động. Từ lòng đất vọt lên, Phật an tọa tự tại trên tòa sen báu lớn. Các thượng nhân và đại chúng đều kinh ngạc. Vương nữ Lợi Hạnh đứng dậy đánh lễ Phật xong, đứng trước Phật nói kệ hỏi Phật rằng :

*Thấy Phật phóng hào quang,
Nghĩ có điềm lành tốt,
Nên đem đại chúng đến,
Muốn hỏi chỗ nghi tâm.
Nhưng lại không thấy Phật,
Trong lòng rất phân vân.
Nguyên xin được giải thuyết,
Khiến chúng giải trừ nghi.
Mọi người nhập Tam-muội,
Tìm kiếm thân tướng Phật.
Nhưng rồi không biết đâu,
Mọi người cùng ngồi bàn.
Nên nhập Tam-muội gì,
Mới cầu được ý Phật.
Con đến hỏi đại chúng,
Phật nay ngự nơi đâu ?
Vì chí tâm thuần thành,
Nên muốn hỏi điều đó.
Xin được thấy Thế Tôn,
Khiến tâm hết hồ nghi.
Vì đại chúng đầy đủ,
Xin phân biệt giải thuyết.
Nơi của Tam-muội ấy,
Được gọi danh hiệu gì ?*

Phật bảo nữ vương Lợi Hạnh : Câu hỏi của người rất sâu. Ta sẽ vì người phân biệt nói rõ. Nơi của Tam-muội này gọi là Pháp Hoa. Ví như trong một nước lớn có một cái cây, cây có một cái hoa che trùm ba ngàn đại thiên quốc độ, hương thơm lan tỏa hằng sa cõi Phật. Nếu có người được nghe tên và biết ý nghĩa, tự nhiên sẽ nhanh chóng được Tam-muội này. Nếu những kẻ bệnh tật được nghe Tam-muội này, liền khi ấy sẽ tự khỏi, các bệnh căn trong người tiêu hết.

Nữ vương Lợi Hạnh hỏi Phật : Oai đức của hoa là gì mà có được tuệ như vậy ? Phật bảo nữ vương Lợi Hạnh : Hoa là sắc đẹp của cây, người ai chẳng yêu thích muốn được. Pháp hoa Tam-muội là sắc đẹp, là ánh sáng lớn hữu hình trong sinh tử. Người không nghe không biết không tin Tam-muội này, không phụng hành không phải là Bồ-tát, không thấy tuệ, mất căn bản của con người, trở lại bị cuốn trôi theo bè bọt, rốt cuộc mình không thấy được ánh quang minh.

Nữ vương Lợi Hạnh lại hỏi Phật : Nay muốn được Tam-muội này thì tu pháp gì, có bao nhiêu việc người có thể thực hành được ? Xin Phật từ bi, rộng mở hành nghi khai hóa, khiến tất cả được nghe hiểu, đều ngộ nhập Tam-muội.

Phật nói : Hay thay ! Hay thay ! Đa số chúng sinh được độ thoát, vĩnh viễn đến bờ kia là có hai việc. Những gì là hai ? Một là biết pháp thân như huyễn như hóa. Hai là biết dâm nộ si là vô căn vô hình.

Bấy giờ Phật nói kệ rằng :

*Pháp thân có tất cả,
Huyễn hóa hiện nổi chìm.
Dâm nộ si không hình,
Như nước hiện bè bọt.*

*Quán sát thân người vật,
Như diệt vô hình trụ.
Ly tán hợp tự thành,
Phân biệt chấp đều không.*

Phật bảo nữ vương Lợi Hạnh : Lại có bốn việc cho người tu Tam-muội. Những gì là bốn ? Một là thực hành giới, tướng không sắc. Hai là hành bố thí, không thấy có người nhận. Ba là không chán nản, không loạn tâm. Bốn là tu trí tuệ không ngu si. Đó là bốn.

Bấy giờ Phật nói kệ rằng :

*Không phạm giới phá giới,
Bố thí không để tâm.
Không chán, không si loạn,
Không ngu, không trí tuệ.
Không nói không tu hành,
Tu hành thì không nói.
Có thể vào Tam-muội,
Không ở giữa, hai bên.*

Phật bảo nữ vương Lợi Hạnh : Lại có ba mươi sáu việc Tam-muội này trông thấy. Ba mươi sáu việc là những gì ? Là không thấy sinh, không thấy tử, không tăng, không giảm, không ra, không vào, không ở ngoài, không ở trong, không trụ, không dừng, không sắc nước, không sắc lửa, không sắc gió, không sắc đất, không đau, không ngứa, không nghĩ, không tưởng, không sinh, không tử, không thức, không tham, không dâm, không giận, không tức, không ngu, không si, không keo kiệt, không bố thí, không ác, không thiện, không tâm hành, không ý hành, không thức hành. Không khởi các việc trên, không diệt các việc trên, tất cả như một không hình tượng. Đó là ba mươi sáu việc Pháp hoa Tam-muội thấy được.

Bấy giờ Phật nói kệ rằng :

*Không tướng niệm không niệm,
Không hành sắc tướng ác.
Không hành Pháp hoa tịnh,
Vắng lặng không ta đây.
Không vào cảnh giới nào,
Tuyệt diệt không hình tướng.
Không quán thiện cùng ác,
Đều tự nhiên như không.*

Phật bảo vương nữ Lợi Hạnh : Pháp hoa Tam-muội thấy cũng ví như vậy. Khi Phật nói ba mươi sáu việc này, vô số người trời và người trong đại chúng thế gian và đoàn tùy tùng của nhà vua lớn nhỏ có bốn mươi ức vạn đều phát vô thượng chính chân đạo ý. Nữ vương Lợi Hạnh cùng các cung nhân ba vạn hai ngàn thể nữ đều được pháp lạc vô sở tùng sinh. Nữ nhân trong pháp hội thấy vậy đều phát đạo tâm, trong lòng rất hoan hỉ lễ Phật đi nhiều ba vòng rồi đứng trước Phật nói kệ rằng :

*Thế Tôn thật thần diệu,
Dạy biết việc ba đời.
Dứt trừ tham sân si,
Độ chúng sinh trôi nổi.
Đều đến thành Vô Vi,
Khoái lạc và an ổn.
Trong cõi trời và người,
Đất liền khởi chấn động.
Hôm nay cả đại chúng,
Ức ức trăm ngàn vạn.
Vị lai và quá khứ,
Hiện tại được tự nhiên.
Nguyện khắp được ơn lớn,
Sức oai thần Pháp hoa.
Tất cả người ba cõi,
Đều được Tam-muội này.*

*Khiến chúng con ở đời,
Thường hành trì Pháp hoa.
Cho đời không suy diệt,
An vui không sâu não.
Ba khổ tự nhiên trừ,
Như nhập vào Tam-muội.
Nguyên biết được tướng không,
Tướng tốt tự nhiên hiện.
Dạy dỗ người trôi nổi,
Đều được hạnh từ tâm.
Xán lạn oai nghi tốt,
Đồng như thân Như Lai.
Họp chúng sinh trôi nổi,
Khiến tu tập Tam-muội.
Khiến trụ trong tính không,
Được tuệ giác tối thắng.*

Nữ vương Lợi Hạnh nói kệ xong nghĩ rằng nay muốn dạy bảo người không thấy chính pháp phải làm sao khai hóa ? Phật biết suy nghĩ trong tâm nữ vương, liền bảo nữ vương : Muốn hành trì pháp gì, dạy người pháp gì, lại nữa là người ở đâu, đến đâu thì dừng lại ? Nữ vương bạch Phật : Như Thế Tôn nói là không có pháp, không có giáo, không có người. Phật bảo nữ vương : Không có pháp, có tám việc phải hành trì. Không có giáo, có sáu việc phải trừ bỏ. Không có người, có bảy việc phải xua tan. Nữ vương hỏi Phật : Thế nào là tám việc phải hành trì, sáu việc phải trừ bỏ, bảy việc phải xua tan ? Phật nói : Một là thấy ngay thẳng không tà vạy. Hai là nghe ngay thẳng không lén lút. Ba là hành xử ngay thẳng không quanh co. Bốn là nói thẳng không phiến hà. Năm là việc làm ngay thẳng không mê muội. Sáu là ý niệm ngay thẳng không suy nghĩ vu vơ. Bảy là tâm ngay thẳng không dao động. Tám là thụ nhận ngay thẳng không tìm

câu. Đó là thực hành tám việc không có pháp. Thế nào là loại trừ sáu việc không có giáo ? Một là không ý niệm có thấy không thấy. Hai là không ý niệm có tiếng không tiếng. Ba là không ý niệm có mùi vị không mùi vị. Bốn là không ý niệm có mùi hương không mùi hương. Năm là không ý niệm có cảm xúc không cảm xúc. Sáu là không ý niệm có ý thức không ý thức. Đó là sáu việc phải trừ bỏ. Thế nào là xua tan bảy việc không có người ? Là không sắc thái của nước, không sắc thái của gió, không sắc thái của lửa, không sắc thái của đất, không sắc thái của tâm, không sắc thái của thức, không sắc thái của hành vi. Đó là bảy việc phải xua tan, không có người để có thể giáo hóa, phải hiểu như vậy.

Bây giờ Phật nói kệ rằng :

*Nếu có hiểu Pháp hoa,
Phẩm cốt yếu Tam-muội,
Phải chuyên cần tinh tiến,
Hiểu rõ được nghĩa đúng.
Bảy, tám, sáu đều đủ,
Chấp vốn không hình tích.
Không thụ, tự muốn được,
Bỏ tướng an tịch nhiên.
Thuyết pháp không ngôn giáo,
Không thấy có thọ mạng.
Người vốn không vắng lặng,
Mê bèo bọt nói có.
Không trừ không đoạn dục,
Ra vào không chỗ trú.
Không đau đớn không tưởng,
Không sinh không diệt mất.
Có niệm là lao khổ,
Không chấp trước nhân duyên.
Thị hiện có sắc dục,*

*Đã không luyến bụi trần.
Quán thấy có bệnh đau,
Thường ý cùng gốc hợp.
Tuệ thấy niệm bất không,
Tịch tịch an không không.
Pháp hoa Tam-muội hiện,
Trụ bất xuất bất nhập.
Không thấy chẳng thấy không,
Là mau được chân như.
Mới có thể hành thí,
Lấy tuệ làm bố thí.
Nói tuệ đều như vậy,
Chư Phật đều ngợi khen.*

Bấy giờ nữ vương nghe nói càng thêm vui mừng hơn hở, đứng dậy lễ Phật rồi vọt lên không trung cách đất bảy bước, ngồi trên đài sen kim cương. Khi ấy có một Tì-kheo trong lòng nghĩ rằng đây đúng là người ảo, rồi đứng dậy lễ Phật quỳ thẳng chấp tay dùng kệ hỏi Phật :

*Vốn sinh từ ngu si,
Không biết nghĩa đạo tuệ.
Chẳng hay Lợi Hạnh này,
Đúng thật nam hay nữ.
Xác thật đúng là người,
Dùng pháp gì, xin hỏi.
Đúng là thân người nữ,
Sao hỏi quá thâm sâu.
Trước nay theo Phật pháp,
Chưa thấy người như vậy.
Kiến thức thật phi phàm,
Và trí tuệ cũng vậy.
Người từ phương nào đến,
Mà sinh vào vương gia ?
Kiếp trước tu pháp gì,*

Đã gặp bao nhiêu Phật,
Tinh tiến dừng kiện vậy ?
Như Lai đáp câu hỏi :
Đầy đủ giới đức hạnh,
Hỏi được như đã nói.
Nhân được tâm nhu nhuyễn,
Chỉ nói được làm được.
Giữ tâm ý ra sao ?
Thật muốn sang hỏi đó.
Nêu trụ bao nhiêu pháp,
Trụ cảnh không sinh tâm.
Nếu thật có trí tuệ,
Ta sẽ giải thích cho.
Hiểu rõ chỗ nói pháp,
Giảng rộng cho đạo tục.
Có tâm ý gì khác,
Riêng được trí tuệ đây ?

Phật liền bảo Tì-kheo rằng :

Từ bao nhiêu nhân duyên ,
Mới nói kệ trả lời.
Tâm nữ vương Lợi Hạnh,
Lập đức biết bản xứ.
Đời sau một ngàn năm,
Thường tu tập Tam-muội.
Tâm hiểu tất cả sắc,
Vắng lặng như thiên đình.
Chính là thân nữ nhân,
Chẳng phải thân hóa hiện.
Vốn từ cõi Vô sắc,
Nay đến thế giới này.
Nói tiếp như hạnh xưa,
Phương tiện lập chính pháp.
Không thân mà hiện thuyết,

*Niệm khắp các hạnh từ.
Niệm pháp không là gốc,
Không khởi tướng nhân duyên.
Tì-kheo do chẳng rõ,
Quái lạ nữ thân này.
Chẳng thấy vốn không có,
Lại tự chịu trời buộc.
Thiền chính là bỏ sắc,
Lại bị sắc làm loạn.
Lìa khổ tránh ba độc,
Là vào khổ ba độc.
Ông không biết rõ thân,
Tự cho thường an ổn.
Vạn vật như ảo hóa,
Xuất nhập tựa vô hình.
Bốn sắc vốn hư không,
Tự nhiên chấp hình tướng.
Tham ái tự buộc ràng,
Bởi bỏ gốc theo ngọn.*

Bấy giờ tám vạn bốn ngàn Tì-kheo nghe hiểu ý kệ liền phát vô thượng chính chân đạo ý. Vô số kể thiên nhân rải hoa và hương thơm đến cúng dường Phật. Khi ấy Xá-lợi-phất nghĩ rằng người nữ này có biện tài như vậy, sao không xả bỏ thân nữ làm thân nam ? Phật liền biết tâm niệm của Xá-lợi-phất bèn bảo Xá-lợi-phất : Ông nên hỏi người nữ ấy. Xá-lợi-phất liền hỏi : Thưa nữ vương Lợi Hạnh ! Ngài đã nói ra những điều phi thường và cùng Như Lai đối đáp được như vậy, sao ngài không từ bỏ thân nữ làm thân nam ? Nữ vương Lợi Hạnh đáp : Thưa ngài Xá-lợi-phất ! Điều thiết yếu của đạo đức là khéo dùng trí tuệ mà thấy chứ không thấy bằng bốn thứ hình sắc như đất nước gió lửa. Năm tình hợp với sáu nhập là suy. Tâm ý thức như ảo như hóa, xuất nhập vô

hình, ý si không hết. Cho nên đôi trĩ ba dòng chảy thì ra khỏi cảnh nổi chìm. Nào có gì quý báu đâu. Tuy lậu đã hết, kết đã giải, mà còn có tư tưởng bất tịnh thì như ở Vô sắc cũng xấu ác. Ở trong khổ mà lấy làm vui. Xá-lợi-phất hỏi : Pháp học Phật có nên hủy báng chăng ? Nữ vương hỏi : Hiền giả Xá-lợi-phất ! Thế nào là hủy báng ? Đáp : Mỗi một cái tốt mỗi một cái xấu đều là hủy báng. Nữ vương nói : Chưa hiểu, chưa rõ. Đại nhân có nói không cho nhỏ là nhỏ lớn là lớn, tốt xấu không hai, bình đẳng không khác. Chê thân, thân là sắc. Chê ý, ý vô hình. Bốn sắc pháp không, không hình, không tạo tác, thì cái gì chịu sự hủy báng ? Xá-lợi-phất đáp rằng : Những điều người nói là hạnh của Bồ-tát đại nhân. Người chưa phải là Bồ-tát vì duyên gì nói những điều này ? Nữ vương nói : Đại nhân lấy gì lập ? Đáp : Phổ biến bình đẳng lập. Thế nào là phổ biến ? Giáo hóa cho nhân loại mười phương là khổ được đạo là phổ biến. Tuy nhiên những điều hiền giả nói không gọi là phổ biến mà là nói sinh tử cần khổ thôi. Nữ vương bảo Xá-lợi-phất : Nói phổ biến nghĩa là không nghĩ thấy có người không người, có giáo không giáo, có pháp không pháp. Như thế là phổ biến. Không vì thấy sinh tử khổ muốn giáo hóa khiến đắc đạo là phổ biến. Xá-lợi-phất không đủ biện tài để đối đáp. Bấy giờ nữ vương nói kệ khen rằng :

*Người do ba trần loạn,
Bèn chấp trước sáu suy.
Đối năm ác mười giặc,
Ba ách đọa khốn cùng.
Mười hai liên tục nói,
Bốn sắc trời buộc ba.
Không hiểu là điên đảo,
Ngồi chịu đưng trống rỗng.
Vô cố chìm ba dâm,*

Sa lưới xuống vực sâu.
Kiên tạng sợ hai ba,
Tự diệt lại thụ sinh.
Bị cái không trói buộc,
Hằng ôm tưởng bất tịnh.
Tự hô là thường an,
Là được chân tự nhiên.
Bọn chúng đầy Diêm-phù,
Ức ức trăm ngàn vạn.
Đi khắp cả mười phương,
Chẳng lợi ích một ai.
Nếu có người làm theo,
Đều cùng rơi biển khổ.
Nếu thực hành chính pháp,
Vào biển không đục căn,
Quyết biển khổ diệt hết,
Bình ổn không xao động.
Đem nguồn gốc đục căn,
Khiến người về quê cũ.
Quê cũ là vô vi,
Gọi là bản thanh tịnh.
An lạc nhiều ánh vàng,
Ra vào đều chiếu sáng.
Trong hằng sa kiếp Phật,
Tán thán cũng không cùng.
Pháp không, không hý luận,
Vô tướng với vô nguyện,
Như nước biển rộng sâu,
Đều không thể nói hết.
Rộng khai hóa mọi người,
Tự nhiên thường an ổn.
Chỉ mong các hiền nhân
Hãy tự mình phản tỉnh.

*Không rõ là tự trói,
Chịu báo ứng như huyễn.*

Bảy giờ bốn vạn hai ngàn La-hán đều được chính ý
đệ thất trụ, tám vạn năm ngàn Thích Phạm đều được vô
sở tòng sinh, sáu vạn bốn ngàn hiền nữ đứng dậy lễ Phật,
đứng trước Phật nói kệ rằng :

*Nay nữ vương Lợi Hạnh,
Vì chúng con nói pháp.
Nghe Phật pháp sâu xa,
Tâm chúng con rộng mở.
Thật chúng con muốn biết,
Đạo đức từ đâu đến.
Tập hợp được đại chúng,
Do đức thân diệu nào.
Khiến tất cả đại chúng,
Chẳng ai không kinh ngạc.
Tâm hoan hỉ phục tùng,
Theo giáo pháp tu tập.
Nguyên xin đức Thế Tôn,
Xót thương cho rửa sạch.
Chí tâm thụ đại tu,
Như Lai hiện thân lực,
Liên khiến các nữ nhân,
Chuyển nguyện bỏ sắc dục,
Đều muốn làm Sa-môn.
Phật biết tâm chúng con,
Ắt giác ngộ chân lý,
Khiến thân như Bồ-tát,
Giảng nói giáo pháp Phật,
Để chuyển hóa mọi người.
Các đại chúng hiền nữ,
Đều ở trước đức Phật,
Nhất tâm cung kính lễ,*

Nguyện được đồng như Phật.

Phật bảo các nữ nhân : Lời các vị thật chí thành. Nay muốn được như nguyện, trước phải báo xin cha mẹ, rồi phải được vua chuẩn cho mới có thể xuất gia. Bấy giờ các nữ nhân nói kệ rằng :

*Muốn xin làm Sa-môn,
Trước được phép mẹ cha,
Sau được phép vua cho,
Mới xuất gia hành đạo.
Vì đạo không ngại khổ,
Chỉ phải gắng khai tâm.
Hiểu rõ gốc tâm ý,
Tất cả đều như nhau.
Liên quyết định ý nguyện,
Tâm hiểu mới đến đạo.
Đạo từ tâm hiểu phát,
Không trụ nơi trời buộc.
Quán chúng sinh khai hóa,
Nếu do tâm xuất sinh,
Từ gốc biết vốn không,
Biết khổ chẳng thường còn,
Do tâm loạn lưu chuyền,
Sở kiến phải đối trị,
Không sinh tướng thiện ác,
Thế mới làm Sa-môn.*

Các hiền nữ đến nhà cha mẹ quỳ thẳng thưa cha mẹ và quốc vương : Hôm nay được ơn đức của vua đến chỗ Phật. Vì tôn nữ Lợi Hạnh hỏi Phật pháp sâu xa vi diệu, muốn cầu đạo vô vi. Hiền thân và tất cả chư Phật vì nữ vương nói nguồn gốc khổ đau sinh tử là do đam mê sắc dục không biết nguồn gốc đạo đức. Do đó khi vô thường đến sẽ sinh vào ba đường khổ. Nguyện muốn làm Sa-môn xin cha mẹ cho phép con làm Sa-môn, sau khi đắc

đạo sẽ trở về độ cha mẹ. Các cha mẹ nói với các nữ nhân : Cầu đạo tự nhiên, mỗi người tùy theo điều kiện thuận tiện tùy ý tu hành. Các người hãy đi, ta cũng sẽ đi theo các người. Các người tự tâu lên vua, được vua chuẩn cho thì cứ đi không phải hỏi ta nữa. Các nữ nhân cúi đầu trước Đại vương nhỏ lệ tâu rằng : Người trong ba cõi khổ vì tham dục sắc tướng, không được tự tại. Vô thường thoát đến không ai thay thế mình được, nên thật muốn làm Sa-môn cùng với các cung nữ đây. Nguyên khi đắc đạo vô vi sẽ trở về độ cha mẹ, xin Đại vương chsáp thuận cho bản ý của chúng thần. Vua bảo nữ vương Lợi Hạnh cùng các cung nhân sẽ sớm cho các người đi xuất gia làm Sa-môn. Nhưng vì các người chưa đầy đủ ba việc nên chưa cho đi. Một là chưa học hết các lễ giáo. Hai là thường vui chơi chưa thấy khổ. Ba là ăn, nói còn phóng túng. Do đó trẫm không muốn cho các người đi. Nhưng nếu có ý chí thì cứ đi, chớ nghi ngờ ý của trẫm. Trẫm cũng muốn làm Sa-môn. Vua liền đi đến chỗ Phật làm lễ bạch Phật rằng : Nghe nói trí tuệ, ý rất muốn nghe, việc nước giao phó cho thái tử, nguyện đem thân quy y Tam Bảo, cung cấp hầu hạ hai bên và thụ nhận giáo pháp, muốn làm Sa-môn cầu đạo như Phật.

Phật liền phóng hào quang nhiều sắc chiếu sáng mười phương, mặt đất phát ra sáu thứ chấn động, chư thiên tấu nhạc đầy khắp hư không, rải hoa và các thứ báu bao phủ ba ngàn cõi Đại thiên. Gò nông trở thành đất bằng. Nơi có núi cao hóa thành vàng ròng. Cây khô sống lại. Mọi người trở nên khôi ngô đẹp đẽ như ý muốn. Cây khô ra lá, tự nhiên gió thổi đều nghe tiếng ca tụng công đức Phật. Hoa nở liền rơi xuống mang hương thơm đến chỗ Phật la liệt trên không, mỗi mỗi nói kệ ca ngợi công đức Phật :

Nay nhờ thần lực Phật,

*Đã chết được cứu sống.
Sắc tươi lại như xưa,
Quả thật nhờ đạo thành.
Sinh tử sắc dâm loạn,
Ví như cây khô héo.
Gặp được âm thanh Phật,
Trở về hợp bản tính.
Sáu sắc mê chìm đắm,
Bốn sắc hợp năm dục.
Pháp phân biệt là không,
Hiểu đạo thành pháp hạnh.
Là được chân định trí,
Được khoái lạc an ổn.
Tất cả đều hoan hỉ,
Cúi đầu lễ chân Phật.*

Bấy giờ các vị có lục thông và các La-hán thấy hoa có nói kệ như vậy, Nữ vương Lợi Hạnh liền hóa ra nam tử, rồi lại làm một nữ tử Bồ-tát, làm ra hai biến hóa như vậy, cử tọa cả chúng không ai không hoan hỉ. Khi ấy trong một cõi Phật, không có người nữ, các vị đắc đạo lục thông có mười vạn năm ngàn người, ba vạn Tu-đà-hoàn đều được A-duy-việt-trí. Tám vạn sáu ngàn người và A-na-hàm đều được pháp nhãn nhu thuận. Không thể tính kể số La-hán lại phát vô thượng chính chân đạo ý. Lại có cả Bích-chi-phật, hạnh như đức Di-lặc.

Vua liền giao nước cho thái tử. Thái tử tên Biện Tích quý thừa Đại vương : Vua vì muốn bỏ cái tai ương cho con cháu với cái phúc của sắc thân. Cho con cháu nên dùng lợi pháp tài. Mang cái đại tội oán giao cho con cháu đời đời cai trị nước lớn là lọt mất căn bản con người, không biết trí tuệ lớn là con đường diệt mất lẽ thiện. Giao cho con cháu rồi thì biết làm sao ? Vua cha đã bảo,

không thể không vâng lời. Liền lay vua cha mà cáo từ trở về cung điện, ngồi lên ngai vàng lãnh lấy quốc gia. Bèn bố cáo khắp nước nếu ai không đến chỗ Phật cầu đạo vô vi làm người tốt hiếu thảo thì bị tội đồng với ba tội nghịch.

Thái tử ở trong cung điện tinh tiến dũng tuệ, rộng mở ý nghĩa đạo lớn, phát tâm còn quá hơn vô lượng, liền diệt tất cả ác. Đại địa liền phát ra sáu thứ chấn động.

Bảy giờ nhân dân đều nói nguyện cho thái tử liền được làm Phật, tôi và đại chúng đều sẽ lần lượt được làm Phật. Khi ấy Phật mỉm cười phóng ra năm sắc hào quang chiếu đến mười phương cõi Phật. Nhân dân đều phát nguyện khiến mình đắc đạo như Phật, việc ảm thực tự nhiên hiện tiền như trên cõi trời Đao-lợi, các Bồ-tát nơi nước ấy đều như ở nước A-di-đà.

Thái tử Biện Tích được công đức, ở trong cung bảy ngày rồi xuất cung đến chỗ Phật, cùng đại chúng quần thần nhân dân lớn nhỏ vô số kể, đánh lễ đứng trước Phật nói ước ước vạn ngàn kệ ca ngợi rằng :

*Phật khai pháp Tam-muội,
Công đức cao vòi vọi.
Hào quang oai thần chiếu,
Cảm động ba ngàn cõi.
Cho đời vô thượng tuệ,
Đức bủa khắp nhân tâm.
Cảm hóa kẻ sơ cơ,
Không ai không được phúc.
Giảng diễn cùng ngợi khen,
Pháp hoa đời đời trược.
Hàng phục kẻ ngoan cường,
Thành hiện hòa nhu thuận.
Đều tìm ánh sáng đạo,
Tạo thiện nghiệp dài lâu.*

Bỏ tuổi già không tịch,
Bất tử lại hoàn sinh.
Trừ bệnh là ô uế,
Hết sắc tướng, lao nhọc.
Ấm cái liền diệt trừ,
Thanh tịnh, dục trần hết.
Tư tưởng thụ dục định,
Lưu bố hoàn vô vi.
Không định thường vắng lặng,
Không trụ cũng không hành.
Không hành không pháp thức,
Thị hiện tướng quang minh.
Pháp vốn không tăng giảm,
Thường an tịch không không.
Như Lai hiện thân hóa,
Tất cả được chân đạo.
Ngu si tịch nhiên định,
Tâm đồng với vô sinh.
Tôi nay nghe thuyết pháp,
Diễn xuất tuệ Pháp hoa.
Tâm hiểu nên phát nguyện,
Tất cả được như Phật.
Nay muốn thành cõi nước,
Nguyện xin nói Pháp hoa.
Thực hành pháp nào được ?
Phải hiểu bao nhiêu việc ?
Chóng được Pháp hoa này,
Y nghĩa mà nói tuệ.
Đều khiến phân biệt rõ,
Tất cả tâm được hiểu.
Hiểu rõ việc các pháp,
Sẽ được từ trong ngoài.
Và được cả xa gần,

*Thì sẽ được làm Phật.
Rồi trải qua số kiếp,
Dài lâu theo Phật học.
Trí tuệ điều cốt yếu,
Khoảnh khắc được thành tựu.
Xin diễn nói đầy đủ,
Cho đại chúng đều biết.
Thái tử và mọi người,
Đánh lễ rồi an tọa.*

Phật bảo nữ vương Lợi Hạnh : Muốn biết sự thị hiện khai giải Pháp hoa của vị lai quá khứ hiện tại chư Phật, đều phải do từ Phẩm tán thân thí dụ này mà đắc đạo hiểu chân lý. Bây giờ có ức vạn trăm ngàn chư thiên, Phạm thiên và nhân dân vô số kể, bốn mươi tám vạn Bồ-tát đều được vô sở tùng sinh. Còn có các Thanh Văn cũng đều phát tâm vô thượng.

Bây giờ Bồ-tát Bất Tướng bạch Phật rằng : Hôm nay đại chúng nghe Pháp hoa Tam-muội, giải thuyết các pháp yếu nhưng chưa được thụ ký. Phật bảo Bồ-tát : Hôm nay nói Pháp hoa Tam-muội là các vị đã có thụ ký từ nhiều kiếp số, mỗi vị tự có cõi nước xứ sở của mình nên không phải nói nữa. Nếu người chưa rõ, hãy tự về xứ sở của mình mà hỏi.

Bây giờ thái tử và nữ vương Lợi Hạnh liền thưa với Bồ-tát những điều trong tâm muốn hỏi liền nói kệ trả lời rằng :

*Thưa hiền giả trí tuệ,
Sao không hiểu pháp yếu.
Nếu muốn cầu tướng báo,
Đều chẳng phải trí tuệ.
Nếu nói có xứ sở,
Tức chẳng phải Pháp hoa.
Cần phải dùng miệng nói,*

Muốn nghe tiếng cao quý,
Mà không hiểu gốc ngọn,
Thì nói cũng không biết.
Dạy đạo con đường tắt,
Cũng như người mù lò.
Âm vang tiếng sư tử,
Mà còn kêu tiếng nhỏ,
Thụ ký cho thành Phật,
Không biết lễ chính đạo,
Thụ ký có cõi nước,
Cũng như tuồng ảo hóa.
Có đáp thì có ứng,
Tư tưởng không do dự.
Phụ giúp việc giáo thụ,
Đến khứ lai hiện tại.
Biết tất cả thần thông,
Không cần có ngôn thuyết.
Thụ ký tại không không,
Trong vắng lặng vô vi.
Thường định không động chuyển,
Riêng, nhỏ người không biết.
Khai diễn điều chưa tỏ,
Vắng lặng không tạo tác.
Đó là nước an lạc,
Thanh tịnh chứng chính pháp.
Không nghĩ có tư tưởng,
Đó là pháp thụ ký.
Tổ tướng hảo quang minh,
Chính là cần khổ hiện.
Đệ tử có nhân dân,
Là vào dục ướm trước.
Nghĩ không cần không khổ,
Tất cả không khởi diệt.

Đáp mười tám vạn ức kệ như vậy, Bồ-tát liền hoan hỉ nói kệ khen rằng :

*Ta tự sinh ngu si,
Không hiểu lời thượng nhân.
Không biết pháp âm ấy,
Lại nói chưa thụ ký.
Nay nghe nói kệ này,
Rất sâu khó bày tỏ.
Nguyện phát bản tâm này,
Tham luận cùng tri thức.*

Khi ấy thái tử bạch Phật rằng : Nay các hiền giả còn không rõ pháp yếu, xin dùng phương tiện khéo léo khai giải. Phật liền mỉm cười, năm sắc hào quang từ miệng phóng ra, mười phương đều chiếu sáng.

A-nan bạch Phật : Phật không cười suông, ắt có tôn ý, nguyện xin được lắng nghe. Phật bảo A-nan : Ông trông thấy đại chúng không ? A-nan đáp : Có thấy. Nay Như Lai hỏi đều đáp đầy đủ, mỗi mỗi giáo hóa trong mười phương, độ hằng sa chur thiên nhân dân đều khiến tu hành thành Phật.

Bấy giờ tự nhiên trời mưa hương hoa bảy báu che trùm ba ngàn đại thiên quốc độ kín cả hư không. Phật bảo thái tử : Hiểu Pháp hoa này cũng như thân người vậy. Bấy giờ vô số hằng sa trăm ngàn nhân dân đều phát vô thượng chính chân đạo ý, được tâm vô sở tùng sinh, vô số ngàn Thanh Văn đều được bậc A-đuy-việt-trí.

A-nan quỳ thẳng bạch Phật : Kinh này tên gì, phụng hành như thế nào ? Phật bảo A-nan : Tên Pháp hoa Tam-muội, kinh tập hợp những điều cốt yếu của nữ vương Lợi Hạnh hỏi Phật giải thích về thân phận tình người. Nếu có kẻ nam người nữ sao chép đọc tụng, còn hơn tu hạnh bố thí tám mươi kiếp. Nếu đối trước kinh điển cúng dường lễ bái còn hơn Bồ-tát thực hành hạnh từ bi ba ngàn ức

vạn kiếp. Nếu hiểu rõ nghĩa kinh lần lượt giảng dạy người khác, phúc đức còn hơn cúng dường hằng sa Phật. Nếu có người một khi nghe kinh này thì sẽ không còn sinh tử cần khổ. Nếu người hủy báng không tin, sẽ trôi lăn theo dòng sinh tử không trở về được bản nguyên. Phật bảo A-nan : Phú chúc cho ông Pháp hoa Tam-muội này, nói sơ lược pháp yếu ngàn kiếp còn không hết được. Nhận kinh phụng hành, chớ giảm một chữ, câu kinh lời kinh phải rõ ràng đúng đắn.

Thái tử và đại chúng đều hiểu rõ, đều được đạo tuệ như bậc thượng thủ, đứng dậy lễ Phật lui ra.

KINH PHÁP HOA TAM MUỘI

Kinh số 269 Đại Chính tân tu

*Nguyên Hiển dịch tiếng Việt
Tết Nguyên đán Canh Dần 2010
Phật lịch 2553*

THE SUTRA OF DHARMA FLOWER SAMADHI

Meditation on Human Destiny

Nguyen Hien's Translation from Chinese

**The Sutra of Dharma Flower Samadhi
Meditation on Human Destiny
Taisho Tripitaka No. 269**

**Chinese Translation by Bhikshu Chih-yen (350-427)
English Translation by Nguyen Hien**

Once the Buddha was dwelling in the Vulture Peak, near Rajagriha City, with an assembly of 1250 Bhikshus, 73,000 Bodhisattvas, countless Devas, and celestials from ten directions of the universe, adorned with wonderful miraculous powers and with countless human beings.

At that time, the elders Sariputra, Subbuti and the Bodhisattvas were all wondering what the reason that such a majestic assembly was gathering with numerous auspicious augurs. They all had questions in their thoughts and wanted to ask the Buddha while paying respect to him. The Buddha was emitting numerous colorful rays from his mouth, illuminating the whole universe, reaching innumerable Buddha-lands. The Earth was shaking continuously until the illumination ceased. Then nobody could see the Buddha. Everybody was perplexed and amazed. They began to discuss among themselves what the aim and direction of this transcendental Samadhi. They all sat down, started to meditate and wanted to ascertain the Buddha's whereabouts.

In the assembly, the Bodhisattva named Wise Perception proclaimed, “Good indeed! Good indeed! All the sages present do not know their own nature.”

The King and Queen of Magadha, with the Prince, the Princess, and 32,000 persons of the royal escort all arrived at the mountains looking for the Buddha. Yet, they could not find the World Honored One.

Then the Bodhisattva named Without Perception asked the King, “Why did your Majesty bring such a large escort?” The King named Excellent Discussion answered, “Because I saw the wonderful luminous rays of the Buddha.”

The Queen named Beneficial Conduct asked the Bodhisattva, “Where’s the Buddha now?” The Bodhisattva then answered, “I was looking and could not find him. The Queen stated,” You are the foremost disciple of the Buddha with miraculous powers, so you should know where the Buddha is.” The Bodhisattva answered, “Please, wait just a moment.”

The Earth then was shaking. A majestic lotus throne with the sitting Buddha was emerging from the Earth. The whole assembly was amazed and perplexed.

The Queen Beneficial Conduct then rose from her seat, prostrated before the Buddha and asked Him: “Seeing the wonderful rays of the Buddha, I was wondering what are the important teachings that the Tathagata wants to propagate? The whole assembly wants to question the Buddha as well but they do not see

the Buddha anywhere. They are all perplexed- I would like to make a special request to the Buddha, to explain clearly and entirely. The assembly were all meditating, looking at the World Honored One, and could not find the Buddha anywhere. They all had discussions, wondering what were the Buddha's intentions? Where is He now? With pure thoughts, I had the same questions. May I request the World Honored One have pity on us to tell the truth? What were the intentions and directions of this Samadhi? What was its name?"

The Buddha answered the Queen," This is a profound wonderful request. I will explain. The name of this meditation is Dharma Flower Samadhi. Similar to a single big tree with a single huge flower covering three thousand cosmos, its perfumes were spreading across innumerable Buddha-lands. For anybody who has the chance to hear this Sutra, to understand its meaning, to apply and practice for his own liberation, all the signs and symptoms of illness will disappear."

The Queen Beneficial Conduct then asked the Buddha: "Why did this Flower Dharma Samadhi have such wonderful powers, such magnificent wisdom?"

The Buddha then told the Queen: "The flower is the beauty of a tree, anybody who sees it, they all love it. They all love to receive the wonderful light of this Dharma Flower Samadhi. Any being who did not know, did not hear, did not believe, they would not be called Bodhisattvas. They do not have wisdom. They have lost their nature. They will be attracted to the flowing

samsara. They will be whirling like scum in the flow of destiny. They could not see clearly the lights.”

The Queen then asked the Buddha, “I would like to practice this Samadhi. How many things to realize? I would pray to the Buddha to have pity on us. To instruct us clearly so everybody can understand it and can enter this Samadhi.”

The Buddha answered: “Wonderful! Wonderful! Most beings would finally be liberated. They must realize two practices:

- One: to know this body is like an illusory dream.
- Two: to know greed, anger, and stupidity as baseless, immaterial.

Then the Buddha spoke this Gatha:

“This dharma body is everything, it is like an illusory dream, continuously changing. The passions of greed, anger, and stupidity are all invisible, changing, and immaterial, like flowing scum.

Observe clearly the human body. It is not solid but fragile and inconsistent (once separated, once reassembled). All the intentions and all the calculations are empty.”

The Buddha told the Queen Beneficial Conduct:

“The Dharma Flower Samadhi requires four special practices:

- One: practice of no perception;
- Two: practice of charity;

- Three: practice of calmness of mind, no desperation;
- Four: practice of wisdom, no ignorance.

Then the Buddha said this Gatha:

“Do not commit incorrect conduct, do not despise morality.

Always practice charity, without hesitation.

Without despair, keep the mind calm.

Be wise, do not be ignorant.

Do not say no consequence of the will, of the behavior.

Do not speak senseless speech.

Then you may enter the Samadhi with no limit, without duality.”

The Buddha said to the Queen:

“There were 36 practices of the Samadhi.

Do not see appearing or disappearing,

Nothing increasing, nothing decreasing,

Nothing entering, nothing exiting,

Nothing inside, nothing outside,

Nothing staying, nothing arriving,

Nothing flowing, nothing still,

Nothing blowing, nothing solid,

No suffering, no illness,

No remembering, no hoping,

No birth, no death, no knowledge,

No coveting, no hate, no anger,

No stupidity, no ignorance, no largess, no misery,

No goodness, no naughtiness,

No mind, no thought, no thinking,

No starting, no destruction of these things.

They are all in suchness with no perceptions whatsoever.

Those were the 36 visions of the Dharma Flower Samadhi.”

Then the Buddha said this Gatha:

*“No memory, no perception,
No perceiving forms, no aspiration.
No realization of the Dharma Flower Samadhi.
All are nothingness, no myself, no other self-
All spectacles before your eyes are disappearing.
Have no perceptions-
Do not see good or bad.
Everything is empty; all are in the state of suchness.
Always practice this mediation.”*

When the Buddha said these 36 practices, countless celestials, human beings and all the people of the King’s escort, more than forty hundred thousand people, all developed the right and foremost understanding of the Dharma.

The Queen Beneficial Conduct and thirty two thousand ladies of the royal court were all very happy. They all developed the Dharma vision; all were very joyful, had paid respect to the Buddha, had circumbulating the Buddha three times and were saying this Gatha:

*“The World Honored One is really magnificent.
Has spoken about the events of the past, present and future of human destiny.*

He has cleared all the obscurations, all the afflictions of human life.

He has instructed us to understand our destiny as scum in the flow of life.

He is helping us to reach the city of peace, security, city of nothingness.

Already for the celestials and human beings.

He has accomplished a tremendous transformation.

The countless assembly of the beings of the past, the present and the future all would realize their own nature.

We all aspire to receive the magnificent power of the Dharma Flower Samadhi.

And we pray all the beings of three realms will attain realization of this Samadhi.

May we all practice this Samadhi in this present life!

May the world not see old age, death, and sorrow but will always have happiness!

May all sufferings be vanished!

May all like to enter into the trance of Samadhi!

May we all understand the meaning of no perceptions!

May all the beautiful features of the human body be manifested!

May all beings of the Samsaric world realize their status of ever-flowing scum in the River of Life!

May all develop the ever-present mind of charity!

May we all have the excellent attributes of the Buddha body!

May we be able to assemble all beings, so we can teach them the ever-happy practice of Samadhi!

May we stay in the Sunyata, reaching the Tathagata, and the Supreme Wisdom!"

After the Queen had finished speaking the Gatha, she was then thinking-how to instruct the ignorant people who are not seeing the right Dharma?

The Buddha right away knew her thoughts and told the Queen:

“If you want to practice the right way, to teach the right Dharma, you have to ask the people present to stop their delusions.”

The Queen then rose from her seat and asked the Buddha, “According to your teachings, what is the meaning of these terms: No Dharma, No instruction and No body?”

The Buddha answered:

“No Dharma” has 8 practices.

“No instruction” has 6 detachments.

“No body” has 7 divisions.

The Queen then asked the Buddha:

“What are these practices?”

The Buddha answered:

“The 8 practices of “No Dharma” are:

- One, straight view, no deviated view
- Two, straight knowledge, no judgment
- Three, be straight, not tortuous,
- Four, frank speaking, not to be hurtful
- Five, right practice, no ignorance
- Six, right thinking, not to wander
- Seven, right determination, to remain calm
- Eight, to receive donation lightly, without seeking

These are the eight practices of “no Dharma.”

“What are the six practices of detachment of “No instruction”?

- One, no notion of a sight or not a sight,
- Two, no notion of a sound or not a sound
- Three, no notion of a taste or not a taste
- Four, no notion of a smell or not a smell
- Five, no notion of a touch, not a touch
- Six, no notion of a thought or not a thought

These are the six practices of detachment of “no instruction”.

“What are the seven divisions of the human body?

- No perception of fluidity,
- No perception of motion,
- No perception of heat,
- No perception of solid,
- No perception of mind,
- No perception of consciousness,
- No perception of Dharma practice.

These are the seven items of division of the human body.

Nobody is to be taught, that is the right way of teaching.”

Then the Buddha said this Gatha:

“If one wants to explain the essential teaching of the Dharma Flower Samadhi, one has to diligently apply these instructions, so one can understand correctly the meaning of the teaching.

Apply all these six, seven, eight practices completely.

*Attachment is empty by itself.
Do not have envy or desire.
Remain calm; forsake your own thoughts.
Teach by silent exemplary conduct.
Do not perceive there is a soul inside.
Be aware of your mind, one has intrinsic purity.
If you do not understand that life is ephemeral, you
cannot detach yourself from desire.
To be able to get in or out living, do not have
attachments.
No more suffering, no more perception,
Nothing is created; nothing is destroyed.
If you have a single thought, you will be miserable.
Do not look for encounter or occasion.
While enjoying sensual pleasures, you have to see
them as dream-like; otherwise you will be attached to
desire.
If you are sick, keep your mind focused on the intrinsic
quiescence of your nature.
See everything with wisdom.
Remember every scene is ephemeral.
Keep calm, tranquil.
Practicing the Dharma Flower Samadhi is to remain
detached, nothing to enter, nothing to exit.
All are in a state of suchness.
Always practice charity and teaching people about
wisdom is another form of charity.
All the Buddhas congratulate such endeavor.”*

The Queen was full of joy upon hearing this teaching. She jumped into the air seven meters high as she rose to pay her respects to the Buddha. She then returned to her diamond lotus seat.

In the audience a Bhikshu had a thought that the Queen must be a magical creature. He then rose from his seat, prostrated before the Buddha and asked this question:

“I do not know, by my own ignorance, whether the Queen is a woman or a man. How could she ask these profound questions about the Dharma with the appearance of a woman? How long did she learn Buddhism? No other person could ask these questions with exceptional insight, with exceptional wisdom? Where did she come from, to be born to the royal family? How long in the past did she cultivate the way? To be born to this world just in time to see the Buddha?”

The Buddha answered these questions:

“She had practiced diligently, earnestly Buddhism. She followed all the precepts, asked frequent questions. She had patiently preached the Dharma, became unattached to her thoughts. She practiced unexcelled charity. She did not have thoughts when seeing things. If you have real wisdom, you would understand the essential teaching of the Dharma. Once you understand, you should propagate this teaching to other people. Do not keep this teaching for yourself.”

Then the Buddha spoke this Gatha:

“From many past lives, from many occasions, this Queen Beneficial Conduct had understood her intrinsic nature. Within her own mind, she had practiced the Dharma. In the future, she will cultivate this meditation one thousand years diligently. She will teach the essential meaning of forms to all beings. She will succeed

with this Samadhi. The Queen is a real woman. She is not a magical transformation. Her original world is in the immaterial realm. From there, she is born in this world to continue her vows of propagating and developing the Dharma. Without form, she appears to many realms practicing the gift of Dharma. She always has Sunyata in mind. The Bhikshu did not know her origin, why did he misconstrue her woman appearance?

If one doesn't see the original emptiness then one will get tangled in a net of afflictions and passions.

True absorption is to deeply penetrate and understand the appearances of the world and to have the will to be detached from forms.

The more you think, the more you will be disturbed by the apparent world.

Be detached from the three passions.

If you do not understand your own life, you think that you are safe.

Everything is changing like magic, appearing and disappearing.

The four elements of the material realm are empty. You are naturally clinging to its appearance.

Your passions are binding and limiting your actions, and downgrading your nature.”

At that time, hearing the above teachings of the Buddha, eighty four thousand Bhikshus developed the supreme unexcelled enlightenment; countless celestials and humans were making offerings of flowers and perfumes to the Buddha.

The elder Sariputra was thinking: if this Queen who has such a profound and sharp mind, why did she not transform herself into a man?

The Buddha right away knew Sariputra's thought and told him: "You should ask her!"

Sariputra asked the Queen:

"You have explained these extraordinary teachings and have had discussion with the Buddha, why did you not transform yourself into a man?"

The Queen Beneficial Conduct answered:

"Reverend Sariputra, the most important thing of the way is to have insight to see things the right way. Do not let the four elements, water, fire, earth and wind, cloud your vision. Five passions, six senses altogether will cloud your own purity.

Your mind is changing like magic; your thoughts are created then disappear.

Your ignorance is unlimited.

If you control your mind of coveting, anger, ignorance, you will be out of the cycle of birth and death.

Nothing else is worth all your efforts.

Even if you get rid of all your afflictions, you would still have the perception of their impurities, then you are still at fault.”

Sariputra then asked the Queen:

“If one is practicing Buddhism, should one despise the language?”

She answered:

“Reverend Sariputra! What is despised?”

He said:

“The notion of good or bad is contempt.”

The Queen replied:

“Not clear! You do not understand! You have said, do not take small for small, big for big, good and bad are not different but are equal.

To despise the human body, it is just a form.

To despise its own mind, it is invisible.

The four elements of the human body are empty, invisible, and inactive. Who will despise?

Sariputra then said:

“What you said is the preaching of a Bodhisattva, a great sage. You are not there yet. Why did you say these things?”

The Queen asked:

“What does a Bodhisattva stand for?”

Sariputra replied:

“To instruct every living being. To have peace of mind. To put an end to suffering.”

The Queen said:

“What you said is not enough yet. You should see or not see living beings.

You should teach or not teach them.

You should think or not think of a Dharma.

So you will be in an uncreated suchness.

You should not teach living beings to practice the Way because of their sufferings.

The way to practice is impartial salvation.”

The elder Sariputra was speechless with this argument.

Then the Queen spoke this Gatha:

“Every living being is disturbed by three basic passions with five misdeeds, six failings and ten sins. Any living being is inclined to enter three lower realms (hell, animal, asuras).

Twelve links of interdependence would continue indefinitely.

Death means your body just lost three other elements.

If you do not understand Reality, this is called ignorance.

Practice to see things as they strike your mind without any attachment or judgment.

Unaware, you are caught by three delusions, and then you are bound with a net, thrown away into the abyss.

Even if you are strong and wealthy, you should be afraid of the six ways of Samsara.

Birth succeeds death continuously

One always thinks of impure desires.

Countless people of this world are pleased with their own lives.

Countless idiots are pleased with themselves.

They do not know the hurricane of death, which will engulf them all.

If you are resolute to practice the Dharma, you have to be diligent with the basic afflictions, to eradicate them completely.

Do not reenter the flowing river of Samsara.

Return to your own nature, uncreated.

Your nature is perfect, still, luminous, and plentiful.

Countless Buddhas of all times have proclaimed these teachings-emptiness, no perception, no attainment.

The Samsara is like a deep ocean, a deep abyss.

All living beings are attracted to enter them indefinitely.

These realities should be taught to everyone

Be one-self, one is quiet and calm

Thinking of all the sages, one transforms oneself

Getting away from all the ephemeral delusions.”

At that time, forty two thousand Arhats were attaining the seventh stage of sainthood. Forty five thousand celestials and Brahmas were attaining the non-possessive mind. Sixty four thousand women in the audience of the Buddha paid respect to the Buddha and spoke this Gatha:

“We all listened to the teachings of Queen Beneficial Conduct, with very deep meaning.

Our mind has been transformed.

We all like to practice these teachings of sublime realization.

We all pray the Tathagata, to have pity on us, to teach the supreme prajna- wisdom.

Your apparition in this world has fulfilled our aspirations, cleared our minds.

Our aspirations are to leave home, to become Bhikshunis. We are all clear about the Truth; we all wish to devote our lives to the propagation of Buddhism.

After enlightenment, we will return to save our acquaintances and families, to save everybody.”

The Buddha then spoke:

“Your requests are very sincere. If you all wish to leave home, to enter the Order, you should have the permission of your parents and the authorization of the King.”

The women spoke this Gatha:

“We all wish to leave home, to practice Buddhism. We will get the permission of our parents and the authorization of the King. The Way of Truth is not too late for our vigilance. The most important things are to understand our mind, to purify our mind.

We all have the same mind, clever determination. To understand this mind is to attain the Truth. The way is not to be attached to the delusions. We will teach everybody to know his or her own mind, to see that the mind is basically empty. Knowledge makes people suffer. The delusions are flowing endlessly.

To see is to see something. Do not create any idea of good or bad. The right way of leaving home is to leave the old ways of thinking.”

The women then returned to their parents’ home and requested their permission to leave home and to seek the authorization of the King. They spoke to the King:

“We all appreciated the favors of the King. We all wish to leave home to become disciples of the Buddha, after learning the wonderful teachings of the Queen. She did teach us the origin of all our sufferings, the basic ignorance, and the attachment to our passions. We all vow to seek the uncreated mind to appear before all Buddhas of the universe to learn the Truth. This world is impermanent; all is suffering.

We all wish to have your permission to leave home, and we promise to return to save our parents after enlightenment.”

The parents then spoke to those women:

“To seek the natural way, everyone should feel convenient to leave home, to practice the Way. We will follow you, we all will leave home soon.”

The women then prostrated before the King and made their request:

“People in the three worlds, all suffer because of their delusions, because of their attachment to their perceptions and their passions; once impermanence strikes, there is no substitute. We all wish to leave home, we will return to save our parents after attainment of Enlightenment. Please grant us our request to leave home.”

The King spoke to the Queen and these women:

“You all can leave home tomorrow, to practice the Dharma. Be aware of three unfinished:

- One is not to finish learning of all ceremonies and all precepts,
- Two is not to feel happiness is lasting,
- Third is control your language, your speech.

I let you go. I do not like to give orders to you anymore.

Hurry to fulfill your aspirations; do not hesitate. I wish to become a Bhikshu too.”

The King then prostrated before the Buddha and made this request:

“Hearing the sublime teaching of the Dharma, I was transformed. With my entourage, we all wish to receive the basic Buddhist precepts; we all wish to leave home. I will transfer the government of my kingdom to my son.”

The Buddha emitted countless colorful rays to illuminate the ten directions of the universe. The earth was shaking with six manners. The celestials were happily chanting and playing music, offering flowers and precious ornaments through three thousand cosmos. All the mountains and hills became golden and flattened. All dead trees got new leaves. All beings behaved rightly, wishes were fulfilled. The wind was blowing, glorifying the virtues and merits of the Tathagata- the fragrance of perfumes and flowers formed an umbrella covering the Buddha and the assembly.

Everyone was chanting the extraordinary powers of the Buddha.

“By the power of the Buddha, every being, everything was getting new life, everything was returning to their original luminous nature, vowing to attain Buddhahood. Leaving the dead weight of their delusions and habits. When learning the Buddha voice, all came back to their origin.

The six senses were blindfolding us all.

The four elements of our body disturb us with five passions.

Once we understand the teachings of Sunyata, we will diligently practice the Dharma. We vow to attain the right supreme perfect enlightenment, then we will reach Nirvana.”

The whole assembly was happily paying their respects to the Buddha. Seeing this extraordinary scene, the Arhats adorned with six supernatural powers said this Gatha:

“We would be amazed to see the Queen Beneficial Conduct transforming herself into a female Bodhisattva. Everybody would enjoy this spectacle.”

At this time in a world with no women, one hundred and five thousand Arhats, thirty-three thousand stream-enterers were all reaching the non-receding stage. Eighty-six thousand once-returners were attaining the perfection of patience. Countless Arhats were developing the supreme perfect wisdom. Numerous Pratyeka Buddhas were attaining the final stage like Meitreyā Bodhisattva.

The King abdicated and gave the kingdom to the Crown Prince. The Prince named Eloquent Heritage prostrated and said:

“The King would like to get rid of dangerous burdens for his family and descendants. He gave up his family to get the wealth of the Dharma- governing a large kingdom is losing the fundamental nature. Not practicing the Prajna wisdom is to cut off the good. What should I do? I have to obey my father’s order.”

The Prince prostrated before the King and left to go back to the palace. When he began his reign, he signed a decree that every citizen should learn Buddhism to become good members of their family and of the kingdom. If they did not obey, they would be punished.

The Prince was diligent, wise and developed his aspirations toward Enlightenment. He cut off old bad criminal practices. The earth shook six ways. The citizens of the kingdom prayed for the Prince to become a Buddha, and everybody would attain Buddhahood.

The Buddha smiled, emitted colorful rays, reaching countless Buddha-lands. All peoples were vowing to attain Buddhahood, food would appear naturally from the Heaven, all Bodhisattvas would be like the ones in the Buddha-land of Amitabha Buddha.

The Prince Eloquent Heritage received a body of merits after seven days. He came to the Buddha’s residence, with incalculable entourage and numerous people. He paid homage to the Buddha, then said this Gatha:

“The Buddha has taught the Samadhi whose merits and virtues are unlimited.

His radiance sent colorful rays shaking three thousand cosmos-

Propagating the supreme wisdom.

His virtue has converted the ordinary people.

His wisdom was winning over everybody’s mind-

Every person got real benefits.

Everybody praised his eloquence, his insight –

The Dharma Flower has changed this confused world.

It has won over the incredulous,

Made them docile and kind.

Everybody was seeking the luminous path,

Was practicing the virtuous way,

Leaving the lonely old age.

To seek immortality.

If reborn, one will get rid of all disturbances.

Forsaking all perceptions, all travail.

All obstructions will vanish.

All desires will disappear.

All thoughts would be calmed.

All thoughts will be quieted, uncreated.

The meditations of emptiness will bring quietude.

No attachment and no action.

No action will bring any awareness-

The natural radiance will be manifested.

Nothing is increasing; nothing is decreasing.

Everything is empty, in perfect quietude.

The Buddha has appeared, given the teaching.

Everybody will realize the Right Way.

Ignorance will be cleared.

This mind is uncreated, equal.

*I heard the teaching of Dharma Flower,
The teaching of supreme wisdom.
I made my vows,
Everybody will attain Buddhahood!
May my kingdom always hear the teaching of
Dharma Flower Samadhi!
How to practice this Samadhi?
How many ways to understand?
I pray the Buddha to teach the deep meaning so
everybody would understand the Way thoroughly inside
and outside, far and near.
So everybody will attain Buddhahood, through time
and time will practice the teaching.
I pray the Buddha to teach the core wisdom
So everybody would understand and
Spontaneously attain the uncreated mind.”*

The Prince and the whole assembly paid homage to the Buddha and returned to their seat.

The Buddha said to the Queen Beneficial Conduct:
“To understand the meaning of the discourse on the Dharma Flower Sutra of all present, past and future Buddhas, you have to understand the parabola on division of human body elements. So everybody would understand the Truth, the Reality.”

At that time, countless celestials, Brahmas and human beings, forty hundred thousand Bodhisattvas were realizing the practice of detachment. The sound-hearer saints were developing the supreme unexcelled mind.

The Bodhisattva No Perception said to the Buddha:

“Today, the assembly has heard the Dharma Flower Samadhi, explaining the core teachings of Buddhism but we do not receive yet the prediction of attaining Buddhahood from the World Honored One.”

The Buddha answered:

“Today, you are listening to the teaching of Dharma Flower. That means you have already received the prediction of Buddhahood during your past lives. Everybody will have his own Buddha-land. No need to say anymore. If you do not understand, go back to your own land to ask for predictions.”

Then the Queen and the Prince said to the Bodhisattva:

“The most reverend,
Why do you not understand the core teaching?
The excellent marks of a Buddha are not wisdom.
If you have dwelling, this is not Dharma Flower
If you need oral teaching, need to hear speeches,
Then you do not understand your own origin, your
own nature,

Then you still do not understand the Truth and how
to attain the instantaneous mind.

Similar to the blind, hearing the roar of a lion, he
still thinks, this is a feeble sound.

To predict future attainment of Buddhahood,
To predict the future world of a Buddha,
All these are like illusions.

Do not hesitate

If you teach the Dharma, then people will follow.

Remember to help the propagation of the Buddha’s
teachings.

From now until the distant future
These are supernatural powers:
All teachings are silent
All predictions are empty
All are uncreated, perfectly calm
All are still, undisturbed
For the common people, explain this teaching to
them
Remain still, inactive, and then you are in the realm
of Bliss
No errant thoughts in the mind is the realization of
the Way
No perception, no attachment to forms are
predictions to attain Buddhahood
The radiance of the Buddha's excellent attributes
represents many arduous practices
To have disciples, is to get in trouble, thinking no
travail, no suffering
Nothing is learned, nothing is liberated.”

The Bodhisattva answered:
“Myself, an ignorant,
I do not understand these instructions of your
superior wisdom.
I did ask for prediction of future Buddhahood.
Now, hearing this Gatha, I understand how to
develop my mind and confer with other sages.”

The Prince spoke to the Buddha:
“Even the superior sages of this assembly did not
understand fully the essentials of the teaching. I pray the
Tathagata to use expedient means to instruct us.”

The Buddha was smiling; five colorful rays were emitted from his mouth, illuminating the whole sky.

Ananda said to the Buddha:

“The World Honored One does not smile easily. He should have some good intentions. I pray to the Buddha to instruct us all.”

Then the Buddha said:

“Do you see the whole assembly?”

Ananda replied:

“Yes, I do see.”

The Buddha said:

“I did answer all your questions. Everybody in the ten directions of the world continues to propagate the teaching, saves countless celestials and human beings and guides them to the path of Buddhahood.”

The whole sky is covered with flowers, incenses and precious canopies, similar to the other three thousand world systems. The Buddha said to the Prince:

“Understanding the Dharma Flower Samadhi is to understand the human destiny.”

At that time, countless people developed the supreme enlightened mind, acquired the uncreated mind, and countless sound-hearer disciples attained the non-receding stage.

Ananda then prostrated before the Buddha and made this request:

“What is the name of this sutra? How should we practice it?”

The Buddha answered:

“This sutra is named Dharma Flower Samadhi or the Queen Beneficial Conduct Questions, explaining the essential teachings on human destiny.

If any noble man or woman copies and recites this sutra, he or she will get more merits than practicing the perfection of charity for eighty eons. In front of this sutra if anyone makes an offering or pay respect, this practice will bring more merits than practicing kindness in thirty hundred thousand eons.

If anyone understands this sutra, then goes out and instructs other people, the merits acquired will be greater than those from making offering to countless Buddhas as numerous as grains of sand of the Ganges River.

If anyone listens once to this sutra, he or she will be liberated, free of samsaric sufferings.

If anyone does not have faith in it, despise it, he or she will continue the unlimited cycles of birth and death. He or she will not be able to return to his or her own nature.”

The Buddha said to Ananda:

“I entrust this sutra to you. The teachings of this sutra could not be explained fully in one thousand eons. Do not omit or change anything.”

The Prince and the assembly had received the instructions, attained the wisdom like superior sages, paid respect to the Buddha and then returned to their residences.

**The Sutra of Dharma Flower Samadhi
Chinese Taisho Tripitaka No. 269**

**Nguyen Hien translated from Chinese
2010, Buddhist Calendar 2553**